

U červeného trpaslíka jménem 'Brumla' je planeta 'Hopsinka' řádově velikosti Marsu, gravitaci proti Zemi má poloviční a atmosférou je jedovatý koktejl plynů s náhodným složením o síle jen několika kilometrů. Adam Hopsal zde vybudoval kolonii, kterou pojmenoval 'Brumlan'. Planeta je nasáklá hustými zelenými splašky, kterým AH honosně říká 'Sirup'. AH chce Sirup dopravovat na Zemi a prodávat jako palivo do hvězdoletů. Ale planeta se hodlá bránit...

1. Podsvětí

Brumlanské 'podsvětí' bylo tajemné místo.

Těžko říci, jaké myšlenky táhly projektantovi hlavou, když ho navrhoval. Neoficiální označení technologických prostor, umístěných pod kolonií, se tak rychle vžilo hlavně proto, že se nacházelo naprosto nestandardně pod gravitační vrstvou.

Vrstva neutronové hmoty, která přitažlivost v kolonii zvyšovala na příjemných devět desetin gé, však z této strany táhla nahoru, tedy proti gravitaci Hopsinky, a tak byla v podsvětí výsledná přitažlivost sotva dvě desetiny té pozemské¹. Prý to má příznivý vliv na skladovaný Sirup.

Gigantických nádrží na Sirup bylo osm a každá byla opředena identickou pavučinou nekonečných potrubí, silových kabelů a signálových vedení, doplněnou kilometry chodeb, průchodů a lávek, kterými se člověk mohl dostat na několik desítek kontrolních stanovišť.

Také zde byla nejvyšší koncentrace robotů v celé kolonii – malí a velcí pomocníci, soustředění na své specifické úkoly, vládnoucí různým stupněm autonomie a inteligence, násobně převyšovaly počet lidí, kterých bylo jen devět. Na tři směny.

Radka Rychlá pocházela z úrodného Polabí a na své předky byla hrdá. Jejich řeč, z níž se na Zemi stalo jen jedno ze stovek nářečí, zněla jejímu uchu mnohokrát lahodněji, než světový jazyk dvaadvacátého století. Svě nářečí používala neustále, ba přímo na něm lpěla. Nebylo proto divu, že si našla manžela ze stejné oblasti a využila každou příležitost, aby ho cvičila.

Miroslav Rychlý znal nářečí svých předků od rodičů, protože je nemohl neslyšet, ale o zbytečnostech typu 'příčestí trpné' či 'přechodník' slyšel až od Radky. Jeho vášní byly modely středověkých plachetnic a život námořníků.

To ráno se sešli ve služebně, jediné větší místnosti v podsvětí, kde nebylo

¹ Odpovídající hodnotou pro představu je přitažlivosti Měsíce

žádné vedení ani potrubí, nehučelo žádné čerpadlo ani se jim pod nohama nepletly žádné roboty. Místnost byla dobře izolovaná a tak pouze sání klimatizace na stropě vydávalo nějaký ten zvuk.

Jako obvykle tu byli první manželé Rychlí. Posadili k velkému pracovnímu stolu, chvíli na sebe koukali, až Radka vybědla svého muže:

„Míro, řekni mi něco o plachtách a stěžních,“ řekla česky.

„Tak dobře,“ zamyslel se Mirek, „třeba na lodích v šestnáctém století se...“

„Nezlob, miláčku... Česky!“

Mirek se usmál a začal znovu. Věděl, že nemá smysl se se ženou hádat o zbytečnosti tréninku. Stihl ale jen několik vět, když vstoupil Samson a přisedl k nim. Pozdravili se a Mirek chtěl pokračovat o tvaru plachet, ale Samson se ohradil:

„Nechte si to na doma, tahá mě to za uši! Klidně si to poslechnu v... Tak nic, už jsou tady!“

Trojice z noční směny vstoupila do služebny. Byl čas předat si směnu.

„Nazdar kluci,“ zahlaholil Samson jako pokaždé, „přihodilo se vám něco zvláštního?“

„Ano,“ zněla nestandardní odpověď, „Dokonce dvakrát!“

„Nepovídej,“ vyvalil Samson oči.

„Ale jo! Při plnění jedničky došlo na sekundu k prudkému snížení výkonu čerpadla. Když jsme ale všechno zkontrolovali, nenašli jsme nic. Ani robot v nádrži nenašel nějaké nečistoty, které bychom snad nasáli. Prostě nic.“

„A ten druhý případ?“

„Ten se stal nad ránem. Kvůli pátrání po problému jsme stihli dvojku jen otestovat. Také tam došlo k zakolísání výkonu – proti jedničce už jen trochu.“

„Kolik toho je ve dvojce?“

„Tak asi dva kýble.“

Byl to samozřejmě vtip, protože byt' jen sekundový běh obřího čerpadla se počítal na hektolitry.

* * *

Radčin náramek zavibroval, čímž ji řídicí počítač volal k nejbližšímu komunikátoru. Udělala dva kroky ke sloupu, v necelých dvou desetínách gé spíš dva skoky, a stiskem tlačítka se přihlásila.

„Copak?“

Místo textu na displeji na ni komunikátor promluvil:

„Tady Cib²,“ ozval se městský počítač, „Jak víš, že jsem to já.“

„Nevím,“ zasmála se Radka, „preventivně mluvím na všechno, co se hýbe... Co se děje, Cibe?“

„Počítač nádrže dvě tvrdí, že narůstá tlak. Protože tam je pouze devět

2 sám počítač si udělal jméno ze zkratky slov ‘Centrální Inteligence Brumlanu’

celých tři hektolitru, bude někde chyba. Podívej se tam, prosím.“

Prosil, i když tady velel.

„No jo, vokouknu to,“ prohlásila v nářečí. Cib rozuměl, ale nekomentoval.

Radka se přesně vyměřenými skoky pohybovala podél dvojky a dívala se na malé displeje kontrolních tlakoměrů v jednotlivých sekcích. Netrvalo jí to ani tři minuty a byla u komunikátoru zpět.

„Cibe, má pravdu!“ prohlásila zadýchaně, „Tlak sice není všude stejný, ale evidentně pořád roste... Nechápu to!“

„Otevřel jsem vazbu do nádrže šest – žádná změna! Asi je to ucpané.“

„Dej mi chvíli,“ zvolala a doskákala k ručnímu ventilu, který byl vyveden do odpadu. Že to nebyl dobrý nápad, zjistila hned, jak ho otevřela. Z nádrže se do kanálu v podlaze vyřítíl s temným hučením proud nazelenalé páry, odrazil se od podlahy a spolu s chuchvalci Sirupu se rozlétl do okolí.

Radka zděšeně uskočila. Aniž si uvědomila, že má zelené splašky všude. Bohužel i pod nohama. Ve dvou desetinách gé si nemohla ublížit, kdyby ale hlavou netrefila lávku za zády tak nešťastně, že na několik sekund ztratila vědomí.

Když oči zase otevřela, myslela si, že sní. Znamé prostory najednou vypadaly jako zamlžená krápníková jeskyně. Ze všech konstrukcí visely zelené chuchvalce a mlha byla hustá tak, že by se dala krájet.

Radka se pomalu rozhlédla. Vtom sebou cukla leknutím – v té mlze se pohnul temný stín. Nejdříve si pomyslela, že je to některý z robotů, ale pak jí došlo, že takový tvar mají jen roboti na čištění nádrží. Ale ty jsou nyní určitě neaktivní! Zvíře? Nějaký zatoulaný mazlíček? Pár by se jich v kolonii našlo, ale pravděpodobnost, že by se dostaly do podsvětí, byla nepatrně nepatrná.

Pokusila se zvíře nalákat k sobě něžnou řečí. Protože netušila, co je to zač, ani se nedivila, že na běžnou řeč či mlaskání nezareagovalo. Dokonce se od ní ještě vzdánilo. Tak se trhem zvedla z podlahy a opatrně, pořád byla trochu omámená, se vydala za prchajícím stínem.

Stín před ní ale udržoval konstantní vzdálenost. Zdálo se jí, že stín cestou pojíždá zelené cucky Sirupu ze stěn a konstrukcí. To těžko bude domácí mazlíček, už dávno by mu bylo hodně špatně. Vlastně to nemůže být ani žádné pozemské zvíře!

Jak na to pomyslela, zasáhlo ji poznání jako blesk, a ona ztuhla na místě. Chvíli nad tím bádala, ale odpověď byla jasná. *Ba ne, je to blbost*, otfepala se, *Hopsinka je mrtvá planeta. Vyšší organizmy se tu neměly kde vyvinout!* Pak si ale uvědomila, že stojí u nádrže číslo jedna, kde mlha už není tak hustá.

Jenže stín zmizel. Rozhlédla se. Hned si všimla, že z mřížky kanálu vychází proud zelené páry. Strčila do proudu ruku a potvrdila si, co bylo zřejmé – tohle byl zdroj té mlhy. A není to horká pára, ale studený aerosol. Kapičky by ani nemusely být nijak malé, ve snížené gravitaci zůstanou ve vzduchu dlouho.

Ani teď jí nenapadlo, aby si nasadila respirátor. Sedla si na bobek, aby se dostala pod mlžný oblak, a zvědavě nahlédla do šera pod mřížkou. Moc toho neviděla, tak si klekla, položila ruce na podlahu – a jak se nad mřížku naklonila, něco jí spadlo na ramena. Nebo spíš skočilo – hned si uvědomila, že ucítila nožičky. Spoustu nožiček, jež jí přeběhly po zádech. Rány nebyly nijak silné, ale na podlomení rukou to stačilo. Také moment překvapení vykonal své a Radka si rozsekla čelo o mřížku.

Oči se jí zalily slzami. Pokusila se vzepřít na rukách, ale moc to nešlo. Snažila se vzpamatovat, ale byla jako omámená. Hlava se jí točila a v uších se zvonilo na poplach. Jako by na to zvíře pod mřížkou čekalo! Přiblížilo zadeček k mřížce a Radka najednou překvapivě ostře viděla, že právě z něho vyrazí ten proud aerosolu. Přímo jí do obličeje, málem se jím zalkla.

Začala kašlat a to jí trochu probralo. Znovu se vzepřela a tentokrát byla úspěšnější, ale rána do hlavy a druhá obličejem o mřížku kanálu ji málem zbavily vědomí podruhé. Další, panický pokus o vzepření, skončil hned v zárodku, protože jí něco podtrhlo pravou ruku. Ležela pravou tváří na mřížce a nebyla schopna pohybu. Ani se už o nějaký nesnažila, začalo jí být všechno jedno.

Mlhavě si uvědomovala, že podivná zvířata jsou tři. Všechny tři zadečky chrlily proud aerosolu do jejího obličeje a ona už jen trpně vdechovala oblaka biologicky aktivní mlhy. Ještě zaslechla odněkud z dálky za devaterými mlhami křik a slyšela volat své jméno, ale pak se propadla do temnoty...

2. Chemik

Doktor věd Irk Poitigé byl chemikem v Brumlanu, najatým na podrobnější rozbor Sirupu.

Byl první a zatím jediný, kdo se přistěhoval z Dory³. Na Doře se narodil a terrafóbie byla jeho světonázorem. Těžko by zvládl trvalou zemskou přitažlivost – už s osmi desetiny 'neutronové gravitace' v Brumlanu měl potíže. Minimálně proto, že cvičení považoval za absolutní ztrátu času! K tomu ještě po rodičích zdědil panickou hrůzu z pozemšťanů. Proto byl v Brumlanu jediný, kdo neměl rodinu a přesto tam směl žít.

Irk se zatím věnoval jen budování a zařizování své laboratoře, ale teď bylo konečně hotovo. To ráno se cítil skvěle – když přistoupil ke dveřím, na kterých

3 soukromá kolonie Altara Newmana, viz první kniha K. Tichého „Tajemství hada“

bylo jeho jméno a Cib mu otevřel se slovy:

„Dobré ráno, doktore Poitigé.“

„Dobré ráno, Cibe.“

„Tak co máte v plánu dnes?“

Irk se na okamžik zarazil, protože podrobný plán prací včera odpoledne dokončil a předal městskému počítači. Ale umělá inteligence mu vadila méně než pozemšťané, a tak přistoupil na konverzaci.

„Zkontroluju všechny okruhy nejdřív na sucho, potom na mokro a pak si napustím plnou nádrž Sirupu a začnu s pár experimenty. Tak říkajíc na seznámení.“

„Máte přece k dispozici množství informací, které do databáze vložil pan Hopsal?“

„Suchá data a vlastnoručně získané výsledky jsou nesouměřitelné hodnoty.“

„Těžko vám budu odporovat, doktore.“

„Tak dobrá – pustíme se do toho!“

To byla jedna z podmínek, na které Hopsal trval: všechno půjde přes CI, respektive přes jeho terminály. V Brumlanu zkrátka nebyla žádná mobilní zařízení povolena.

Irk překontroloval svou práci a byl spokojen. Pak do všech okruhů napustil filtrovaný a imunizovaný vzduch a otestoval jejich těsnost. Všechno bylo v nejlepším pořádku. Tak si nechal z nádrže pod Brumlanem přečerpat pár litrů surového Sirupu a znovu zkontroloval, že nedochází k žádnému úniku.

„Hotovo, Cibe. Můžeš naplnit tank do tří čtvrtin.“

„Není to zbytečně mnoho, doktore?“

„Ale vůbec ne! Schválně jsem ten tank navrhl tak velký, abych si mohl testovat, kdykoliv mě to napadne. A to i v případě, že pod Brumlanem zrovna nic nebude.“

„Až se rozjede pravidelná doprava, bude v nádržích vždy pár set hektolitřů.“

„Mám rád jistotu, Cibe.“

„Ano, doktore... dorazil vám oběd, pane. Mohu ho pustit dál?“

„Samozřejmě... Nějak to dopoledne uteklo!“

„Vidíte – dopoledne pryč a nikomu se nic nestalo!“

Irk už ale na srandičky neměl buňky, protože robot rozložil na malý jídelní stůl v rohu vonící jídlo a odjel. Hopsalovi dalo dost práce přesvědčit tvrdohlavého chemika, že ve své dokonalé laboratoři musí mít jídelní kout. Přece nebude jíst na laboratorním stole!

Irkovo tvrzení, že si to dokáže zorganizovat, aniž by kontaminoval vzorky nebo snad oběd zapíjel Sirupem, Hopsala neobměkčilo. Teď byl ale Irk rád, že se chvíli bude dívat jinam, než na svou práci, a pustil se do jídla zády do laboratoře.

Dojedl a vše sklídil do obalu, který si robot za hodinku zase odveze, roztrídí a nechá zpracovat. Když počítač viděl, že Irk dojedl, hlásil:

„Pane doktore, váš zásobník je ze tří čtvrtin naplněn, můžete začít experimentovat.“

* * *

Irk přišel k zásobníku a chtěl odebrat vzorek, ale najednou ztuhl na místě. Počítač to zaznamenal a zeptal se:

„Doktore?“

„Tiše, prosím,“ mávl Irk rukou a přiložil k zásobníku pravé ucho. Chvilí se nehýbal, ale pak najednou cukl hlavou a zatvářil se zděšeně:

„Sakra!“

„Co se děje, doktore?“

„Slyším nějaké škrábání, v tom Sirupu něco je!“

„Pane, Hopsinka je mrtvá... Zvuky, které slyšíte, budou patrně způsobeny rozdílnou teplotou stěny zásobníku, zchlazenou Sirupem, a teplotou v místnosti. Ten zvuk je patrně způsoben rozdílnou tepelnou roztažností kovu a izolace.“

Irk chvíli přemýšlel, zda se urazit za poučování od počítače nebo to brát jako pouhé konstatování faktů, které zapomněl vzít v úvahu. Nakonec nad divnými zvuky i poučováním mávl rukou a pustil se do práce.

* * *

Irk strávil příjemné odpoledne se Sirupem a několika experimenty, které potvrdily informace v databázi. Tahle práce ho uspokojovala a přinášela mu jistotu výsledků, na níž může dále stavět. Občas prohodil s CI pár slov, ale většinu doby pracoval mlčky.

„Doktore Poitigé, měl byste si udělat přestávku.“

„Dobře Cibe, dej mi ještě čtvrt hodinky...“

„Přerušete práci, pane!“

Znělo to naléhavě. Irk poslechl a za pár sekund všechno odložil.

„Chápu, nechtěl si mě děsit při manipulaci se vzorky, ale teď mi to řekni. Co se děje?“

„Ten váš tank má někde díru – jednoznačně hladina klesá a únik se zrychluje.“

Irk vstal a obhlédl ten svůj zásobníček kolem dokola.

„Těžko,“ hlásil, „nikde ani kapička! Je možné, že zlobí snímač hladiny?“

„Možné, ale nepravděpodobné! Důležité součástky nejsou vyrobeny na

Zemi, ale na Doře!“

„Stále klesá hladina?“

„Ano – a hodně rychle!“

Najednou počítač promluvil tak nahlas, až se Irk lekl:

„Pane, okamžitě opusťte laboratoř!“

„Co blbneš!“ zvolal Irk pohoršeně a ani se nehnul.

„Myslete, pane – když nedochází k úniku a hladina klesá, tak musí narůstat tlak. Teď už je rychlost značná – odejděte!“

Hlas počítače nabral nepřijemně kovový tón:

„Bezpečnostní protokoly mi dovolují poslat k vám robota a ten vás odvede klidně násilím!!!“

Irk měl stále nějaké pochybnosti, ale musel se podřídít, pohružka byla zajisté míněna vážně. Otočil se, udělal tři rychlé kroky – a právě v ten okamžik zadní stěna tanku praskla. Tlaková vlna, byť dvakrát odražená od stěny, mrštila chemikem k jídelnímu stolu.

Místnost se zatřásla a ze zásobníku se vyřítilo něco, co tam určitě být nemělo – obrovský oblak nazelenalé páry, následovaný gejzírem Sirupu. Ve chvíli byla laboratoř zahalena v mlze a chuchvalce zeleného sajrajtu byly všude. Irk bokem sejmul židli a s ní se vměstnal pod jídelní stůl. Byl v bezvědomí a netušil, že vdechuje nazelenalou mlhu, která je sice v plynné fázi, ale pořád biologicky aktivní.

3. Detektiv

Milan Dobra byl zástupcem výkonné moci v Brumlanu.

Ještě nedávno byl detektivem na matičce Zemi, ale když ho po útoku na policejní stanici suspendovali, nechal se zlákat od Hopsala a dal výpověď. Formálně povýšil, protože velel jednotce robotů v počtu tří kusů. Většinou to ale probíhalo tak, že si sám přidělil úkol a sám ho také splnil. Zatím neměl moc práce, protože v Brumlanu se koncentrovaly chytří a šikovní lidé, kteří měli takovou spoustu práce, že se rozhodně nenudili. Alkohol byl zakázaný, žádný bar zatím neexistoval a dokud bude všeho ostatního dost, problémy s kázní snad nebudou.

Milan samozřejmě musel vyšetřit incident v podsvětí. Hned, jak mu to Cib oznámil, se zašel se do podsvětí podívat. Ventilátory Sirupovou mlhu již odsály, ale přesto měl respirátor.

Viděl takových technologických míst mnoho, ale protože se ve snížené gravitaci neuměl pohybovat, několikrát se bolestivě udeřil, což mu k náladě nepřidalo. A to si ho ještě Cib dobíral, že by měl do podsvětí chodit častěji, aby si to nacvičil.

Protože kamery městského počítače kolem nádrží nebyly, musel se spokojit s výpověďmi spolupracovníků poškozené. Oba v podstatě vypovídali totéž: zabývali se kontrolou nádrže číslo jedna, Radka připravovala dvojku k plnění. Najednou uslyšeli hučení a nahrnula se k nim oblaka Sirupové mlhy. Radka u dvojky nebyla, na náramek nereagovala. Došli si pro dýchací přístroje a začali ji hledat. Nereagovala ani na hlasité volání, zvláště její manžel si mohl strhat hlasivky. Našli ji v bezvědomí na podlaze, asi se nadýchala Sirupové mlhy.

Radka byla na ošetřovně jen dva dny a podle robota už byla v pořádku. Vyslechl ji, ale nic nového se nedozvěděl. Horko těžko dala dohromady důvod, proč otevřela výpust, ale víc si nepamatovala. Svá zranění připisovala zakopnutí nebo uklouznutí na nějakém zeleném Sirupovém chuchvalci.

Nakonec musel případ odložit aniž zjistil důvody nočního výpadku čerpadel nebo mu někdo dokázal vysvětlit, jak vznikla Sirupová mlha v nádrži číslo dva.

Milan také musel vyšetřit incident v chemické laboratoři. Ani s pomocí CI se nepříšlo na důvod exploze zásobníku. Irk měl sice podivný krevní obraz, ale brzy byl v pořádku. Špatně se mu udělalo, až když mu Milan podal ruku a ještě s ním seděl několik minut u jednoho stolu.

Doktor se u toho kroutil, měnil barvy od bílé přes žlutou až po modrofialovou a zase zpátky, odpovídal stále pomaleji a stále tišeji, až se Milan dovtípl a propustil ho s tím, že mu 'pan doktor' obratem pošle svůj popis událostí, jinak že si ho předvolá a sednou si do té nejmenší místnosti v Brumlanu, jakou najde.

Teď si přečetl Irkovu výpověď a znova se podíval na video s explozí něčeho, co explodovat nemohlo. Na záběrech bylo vidět, jak po několika váhavých krocích v jedné sekundě Irk vystartoval z místa jako zajíc a ve druhé ho uprostřed skoku smetla tlaková vlna. Evidentně měla značnou sílu a Irk měl vážně štěstí, že nedopadl hůř.

Následující sekundy však ukazovaly mlhu, mlhu a zase jen mlhu. Milanovi se sice zdálo, že se kolem Irka pohybují nějaké stíny, ale počítač to označil za fantazii, vyvolanou odrazy světla ve stochasticky se měnícím prostředí. Aby se v tom prase vyznalo!

* * *

Protože jiný chemik zatím v Brumlanu nebyl, bylo na Irkovi, aby ohledal části stěny zásobníku, které povolily vnitřním přetlakem. Našel to záhy – plech byl

kolem švu poškozený, asi naleptaný nějakou kyselinou. Ale kde se tam nějaká kyselina vzala, v Sirupu nic takového není!

Pak si ale vzpomněl na vyprávění Hopsala o tom, jak zachraňoval výletní hvězdolet, kde Sirup rozleptal podlahu. Kde by se však v jeho zásobníku vzala tak nízká teplota, aby se Sirup změnil na kyselinu? I kdyby – kyselina by pak musela leptat po celém povrchu a ne takto cíleně. No ano, to je ta správná otázka: tohle narušení nebylo náhodné! Což ale vyžadovalo spoustu znalostí a navíc bylo zevnitř.

Už to tak bude! V tom Sirupu bylo něco hodně inteligentního, co se chtělo dostat ze zajetí. Nejdřív se to pokoušelo stěnu narušit škrábáním. Možná se to snažilo dát o sobě vědět někomu vně zásobníku, ale když nereagoval, poradilo si to samo. Bude to muset nahlásit. Už otevíral ústa, aby se poděлил o objev s CI, ale cosi mu zablokovalo hlasivky a zabořila ho hlava.

O chvíli později zaznamenal u svých nohou dva stíny a osvítilo ho poznání. Lekl se a s výkřikem odporu chtěl uskočit. Ale neudělal to. Aktivní mlha, které vdechl v bezvědomí značné množství, ho bezpečně kontrolovala a i tentokrát zadusila výkřik hnusu již v zárodku. Velice rychle uvedla Irka do klidu a počítač si ničeho nevšiml.

Stíny se pohybovaly jako blesk a poměrně dokonale se maskovaly. Z Irkova úhlu pohledu je viděl, že stojí u skříně poblíž dveří, ale proti podlaze nevidí kamery CI nic. Ještě chvíli na ně zíral, ale pak si uvědomil, na co čekají. Šel tedy ke dveřím, otevřel je a vypustil stíny do kolonie.

„Copak, pane doktore?“ ozval se hned městský počítač.

„Ale nic – zdálo se mi, že někdo klepal... Zapomněl jsem, že bys o tom věděl a upozornil mě... Jerry na Doře tohle nedělal, musím si na tebe zvyknout.“

„A co jste objevil na stěně nádrže, doktore?“

„Svár byl zeslaben nějakou kyselinou, ale kde se tam vzala je záhada.“

4. Technik

Vzhled technika Berta Chlupáče byl ve shodě s jeho jménem.

Bert nebyl hloupý ani nešikovný, ale ještě v pětáctičeti byl sám. Nebylo proto divu, že když mu Mirandina seznamka nabídla podmínky jako žádná jiná, že je využil. Jeho žena Stela byla v Brumlanu šéfovou kuchyně, aktuálně vlastně jediná kuchařka.

Bertův vyhlídkový let, jak romantici říkali cestě výtahem na orbitální ostrov, poeticky nazvaný 'Brumík', se chýlil ke konci. Pozorovat hvězdy vydržel Bert jen chvíli – přes obrovskou rychlost kabiny to byl statický obraz.

Řídicí systém kabiny upozornil, že se musí posadit a připoutat. Přetížení při zpomalení nebylo nijak velké, mnohem větší problém způsobovalo gravitační pole Brumíka, do něhož zanedlouho vletí.

Bert se připoutal a odvážně zvedl hlavu. Teď bylo konečně na co se koukat: průhledným stropem kabiny viděl nepříjemně rychle se přibližujícího Brumíka. Bert měl tu možnost teprve podruhé a vydržel fascinovaně zírat celou dobu, dokud se kabina nevnořila do doku.

Zámky tiše zapadly a Bert se odpoutal z křesla. Dok kabiny byl nad gravitačním generátorem a tak podlaha byla skutečně podlahou. Bert se narovnal, rozpřáhl ruce zavřené v pěst, a protáhl se. Teď si bude hrát na stěhováka – dole tahal bedny dovnitř, teď je zase musí dostat ven.

Posuvné dveře kabiny se do široka otevřely a objevil se v nich technik, který měl na ostrově službu.

„Zdar, Ralfe!“ neudržel Bert na uzdě nadšení z člověka po téměř deseti hodinách samoty, „Všechno v pořádku?“

„No jo... Co ty?“

„OK. Pomůžeš mi se stěhováním?“

„Ne, mám práci. Jen jsem tě přišel přivítat... Ale pomůže ti Ed.“

„Bezvadný, díky.“

„Tak hezký pobyt... Jo, dorazils k obědu, v jídelně máš svou objednávku.“

„Přestěhuju náklad a až potom si dám oběd... Měl jsem s sebou velkou svačinu tak nemám hlad.“

Ralf mávl na pozdrav a odešel. Do kabiny vstoupil robot.

„Dobrý den, pane. Jaká byla cesta?“

„Dík za optání, Ede. Klidná... Mám tu jeden extra těžký kontejner, který jsme dole nesli dva. Tím, prosím tě, začni,“ popisoval Edovi situaci a přitom sestupoval po lomeném schodišti na spodní palubu kabiny, kde byly skladové prostory – kvůli změnám tíže během cesty kabiny musely být všechny těžké a objemné věci tady dole. A řádně uchycené.

„Tady ten,“ ukázal Edovi, když za ním sestoupil, „Je malý, ale obsahuje součástky z Binedalu.“

Mluvil o velmi husté slitině, která vznikla jako produkt exploze hvězdy a těžila se v pozemské kolonii Bined. Nebyla levná, ale bez ní by měly pozemské hvězdolety desetkrát menší zrychlení.

„Kam s ní, pane?“

„Správná otázka – dones ji do pravé strojovny na KOPRETINU, té se bude časem věnovat Ralf... Až se vrátíš, odneseš, co tu zbude, ke mně do dílny. Jdeme na to!“

Ed popadl nejtěžší bednu z nákladu, otočil se a stoupal po schodech jako by vážila jen pár kilo. Bert opatrně zvedl dvacetikilovou bednu s nově vyprojektovanými snímači a byl rád, že na orbitálním ostrově je jenom osmdesátiprocentní přitažlivost.

* * *

KOPRETINA byl šedesát metrů dlouhý tanker, který při pohledu shora skutečně tak vypadal: středový válec byl obklopen šesti velkými a šesti malými válci; uprostřed byly prostory pro posádku, řídicí systémy lodi a sklady. Velké válce, s průměrem dvacet metrů, sloužily pro náklad, malé válce obsahovaly palivo pro tanker.

Když se tahle loď v minulém století navrhovala, nebyly standardy tak ustálené a inženýři se mohli vyřadit. Projevilo se to tak, že středový válec měl dvě shodné strojovny a stejně výkonné motory na obou koncích. Osm nestejně vysokých i širokých podlaží bylo orientováno podélně, tj. každé podlaží sahalo od strojovny ke strojovně.

Nulté podlaží bylo vysoké necelé dva metry a kromě jiné technologie také obsahovalo čtyři gravitační generátory. Při tankování a překládce poskytl gravitaci generátor kosmického ostrova a generátory lodi běžely na volnoběh. V prvním a sedmém podlaží byl 'integrováný dopravní systém', zkráceně nazývaný vozík. Jak jinak označit kabinu výtahu, co vlastně jezdí po podlaze?

Ed přenesl nejtěžší bednu z Bertova nákladu do pravé strojovny. Položil ji ke skříní s nářadím, kde, jak usoudil, bude nejméně překážet, a odešel. Sotva dozněly na kovovém schodišti Edovy kroky, spustily se na podlahu z prolisů dna bedny dvě desítky tenkých nožek a na podlahu vypadly dvě podivné housenky. Nic, co kdy nějaký pozemšťan viděl.

Chvilí vyčkávaly, analyzovaly prostředí a jejich barva se přizpůsobila podlaze, až byly téměř neviditelné. Velice brzy zachytily směr k nádržím se Sirupem, zavlnily se a rychlostí blesku zmizely.

* * *

Ed vstoupil do Bertovy dílny a položil bednu k hromádce ostatních.

„Tahle je poslední, pane.“

„Děkuji ti, Ede... Máš čas?“

„Je mi líto, pane, ale mám od Ralfa úkol a jen jsem si odskočil vám pomoci se stěhováním.“

„Tak dobře, já to zvládnu. Ralf je tady šéf... Ale teď jdu na oběd i kdyby tu stálo deset Ralfů.“

„Tak dobrou chuť, pane.“

„Díky.“

Robot odešel, Bert v rychlosti urovnal věci na ponku a vydal se do jídelny. Už se těšil na objednaný steak s bramborem. Byť byl ze syntezátoru, bylo to lepší, než drátem do oka. Skutečně pak odcházel z jídelny spokojen a ve vynikající náladě.

V dílně pak odplomboval a otevřel všechny bedny. Vzal první a rozložil její obsah po ponku.

Bylo to dvanáct základů specializovaných čidel, která nahradí stávající univerzální, jež měly potíže s výpary natož pak se samotným Sirupem. Pak si vzal další bednu a k základům přidal další díl.

Když takto připravil na hromádku všechny díly všech čidel, sedl si k ponku a začal každou hromádku montovat dohromady. Pak ještě každé čidlo proměřil a zkontrolované je ukládal do jedné větší bedny.

Uložil do bedny poslední, narovnal si záda a přitom jen tak do prostoru hodil dotaz:

„Čas?“

„Osmnáct dvacet tři,“ odpověděl počítač ostrova, kde se udržoval čas Brumlanu.

„Co měl Ralf k večeři?“

„Je unesen mými palačinkami... Měl je už po deváté.“

„Ale to je dobrý nápad – pusť se do přípravy palačinek s jahodovou marmeládou a malým kopečkem vanilkové zmrzliny. Tři kusy prosím. A cukrem na posyp nešetřil!“

„Uvědomujete si pane, že ještě pojedete výtahem dolů?!“

„Neboj se,“ odfrkl si Bert, který pochopil provokaci, „můj metabolismus zvládá všechno a výtah nepřetížím!“

„Objednávka přijata, pane. Pojdte, už na tom pracuju...“

Bert se přesunul do prázdné jídelny a s prvním soustem pochopil, proč je Ralf z palačinek tak nadšený. Byly opravdu vynikající. Komentář si však nechal do dílny, aby ho náhodou někdo neslyšel:

„Počítači, ty palačinky byly opravdu dokonalé... Možná ale, že by se ta informace měla utajit.“

„Nerozumím, pane. Proč?“

„Jinak se ti sem za chvíli nastěhuje celý Brumlan a nebudeš dělat nic jiného.“

„Jsem rád, že máte dobrou náladu... Půjdete do kajuty, pane?“

„Ještě ne. Chci s tím být hotov co nejdříve a žádnou knížku jsem si s sebou nevzal. Myslím, že jednu nádrž udělám ještě teď.“

„S knihou není problém – mám v databázi osmnáct tisíc knih a půl milionu filmů. Určitě si vyberete.“

„Hmm, dobrej pokus,“ zatvářil se Bert uznale a hodil si tašku s náradím na rameno. Pak popadl do každé ruky půlkilové čidlo a se slovy „Jdu do nádrže“ opustil dílnu.

* * *

Generátory umělé gravitace, využívající Einsteinův vzorec, dovolily lidem žít na hvězdných lodích a orbitálních stanicích libovolně dlouho, ale inženýrům značně komplikovaly život.

Zvláště v případě interakce dvou či více takových generátorů. Hvězdolet nemohl zakotvit u orbitální stanice na libovolné místo – vždy bylo třeba sladit orientaci gravitačních polí. KOPRETINA tak vlastně musela viset nad ostrovem a na konstrukci vpravdě masivní.

Bert jel zdviží ke KOPRETINĚ spojovacím tunelem a s potěšením vnímal, jak se tíže zmenšuje. Čidla v rukách už skoro nevnímal a brašna s náradím ho přestala řezat do ramene.

Na palubu vedl jen jediný vstup, umístěný skoro uprostřed délky lodi. Odtud vedla zdviž skrz malou nádrž a nultou palubu středového válce na palubu jedna. Zde Bert přestoupil do vozíku a jel doprava. Jak se vozík pohyboval nad generátory tankeru, které běžely na volnoběh, sčítala se jejich pole tvaru koule s polem ostrova a Bert se proměnlivou gravitací dobře bavil.

Také přemýšlel, kterou nádrží začne. Nakonec se rozhodl pro pětku. Aby mohl vstoupit do nádrže číslo pět, posunuté o šedesát stupňů proti nádrži nula a třicet stupňů proti směru gravitačního pole, musel jít do kopce a tak schody byly vhodné. Otevřel hermetický průchod a slezl na servisní lávku, zavěšenou podél stěny nádrže.

Ušel nějakých dvacet metrů, odmontoval stávající 'pravé' čidlo a namontoval nové. Z brašny vytáhl vysílačku, spojil se s řídicím počítačem lodi (NSH, nervový systém hvězdoletu) a ten mu potvrdil, že nové čidlo je připojeno správně.

Bert všechno sbalil, vylezl z nádrže, nastoupil do vozíku a dopravil se ke vstupu na levém konci, kde postup zopakoval. Potom sjel ke vchodu, kde odložil náradí. Tady se nemá kam ztratit. Zítra tak bude mít všechnu sílu na bednu se zbývajících čidly.

Když byl zase ve své dílně, byl unavený, ba strhaný, a bylo skoro půl desáté. Nejvyšší čas na postel!

* * *

Bert byl ranní ptáče a tak už v sedm hodin dotáhl bednu se zbývajících deseti čidly ke zdviží a ujížděl ke KOPRETINĚ.

A tady zažil překvapení: jeho brašna s nářadím byla otevřena a vysílačka, multimetr a pár dalších drobností bylo rozházeno kolem. Zbláznil se snad? Naskládal věci do brašny, zapnul vysílačku a spojil se s NSH.

„Byl tu někdo v noci?“

„Ano. Ralf s robotem.“

„Aha, díky.“

Že by se mu Ralf přehraboval v nářadí by dokázal pochopit, ale že by takový puntičkář po sobě neuklidil? Nebo to nenařídil Edoví? Nechápatě zakroutil hlavou, ale nechal to plovat.

Z vozíku si udělal svoji základnu: přenesl tam bednu s čidly a i s nářadím nastoupil. Jel na 'pravý' konec lodi, kabinu zablokoval na místě a s nářadím a dvěma čidly se vydal nalevo od osy lodi k nádrži číslo jedna, jejíž vstup svíral s gravitačním polem stanice úhel devadesáti stupňů.

Jedno čidlo položil u vstupu, s jedním vstoupil na lávku v nádrži a namontoval ho. Už bral do ruky vysílačku, když od vstupu zaslechl hluk. Čidlo se kutálelo po lávce a vzápětí už poskakovalo po schodech. V kovové konstrukci se vibrace nesly daleko. Ale Bert nebyl nezodpovědný, čidlo opřel o konstrukci lávky tak, aby se neskutálelo dolů ani náhodou.

„Počítači, kdo je u pravého vstupu do nádrže číslo jedna?“

„Nikdo, pane,“ zněla odpověď a Bert si říkal, že se asi zbláznil. Znechucen svou domnělou hloupostí, vidinou poškozeného čidla a zbytečné cesty, požádal NSH o kontrolu své práce. Vše funkční. Sbalil nářadí a původní čidlo, prošel vstupem a rozhlédl se. Nové čidlo se dokutálelo skoro až k vozíku. Bert uzavřel oboje přetlakové dveře, a když NSH potvrdil hermetičnost, došel si pro uprchlé čidlo. Několikrát ho otočil v rukách a oddechl si. Snížená gravitace měla pozitivní vliv a čidlu se evidentně nic nestalo. Přes všechnu smůlu bude mít dobrý den.

Trochu se mu zlepšila nálada, protože nevěděl, že ve chvíli, kdy NSH kontroloval nově namontované čidlo a on se zdviženou hlavou čekal na výsledek, sjel po zábradlí kovově šedý, desetinohý blesk, a zůstal nehybně viset ze spodní strany lávky.

* * *

Bert popadl nářadí a nové čidlo a najednou si uvědomil, že se mu s tím nechce šplhat k nádrži číslo dva, která vůči poli stanice byla na sto padesáti stupních. Raději to namontuje do nádrže nula.

Vchod byl od něj jen kousek a tak šel vyměnit pravé čidlo do nádrže nula. Sestoupil na kovovou lávku, zavěšenou pod stropem, a nijak mu nevadilo, že má pod sebou dvacetimetrovou hloubku. Čidlo vyměnil, NSH ho zkontroloval a Bert zase vyšplhal ven.

Následující události těžko mohl Bert předvídat: mezi dveřmi mu skočil na

prsa obří členovec, přeběhl mu po obličejí, skočil na lávku a skryl se z její spodní strany. Nebyl nijak zvlášť těžký, ale Bert sebou leknutím a odporem hodil dozadu. Mřížkovaná lávka však botám pohyb znemožnila a Bert začal padat na záda. Jak Bert rozhodil ruce, letělo původní čidlo na jednu stranu, brašna s nářadím na druhou.

Brašna však nepadala na lávku, ale mimo ni. Bertovo podvědomí si uvědomilo, že popruh brašny opustil jeho rameno a tak po ní sáhl. Ruka mířila na její držadlo a aby byla jistota, že se to podaří, Bert sebou ještě více cukl dozadu a přetočil se. Brašnu skutečně chytil – ale ta ho stáhla mimo lávku.

* * *

Počítač ostrova hlásil službě mimořádnou situaci:

„Máme tu mimořádku, pane! Technik Bert Chlupáč spadl z lávky v nádrži číslo nula. NSH tam poslal zdravotníka. Bert pád pravděpodobně přežil. Uvnitř nádrží má NSH k dispozici na těch šedesát metrů jen dvě kamery a tak na něj moc dobře nevidí. Ale nějaký pohyb zaznamenal. Žádá, abychom poslali zdravotníka s lůžkem ke vchodu.“

Ralfovi nezbylo nic jiného než souhlasit. Zůstával však v klidu – říkal si, že ve snížené gravitaci ho ani téměř dvacetimetrový let nemůže zabít. Vydržel ale jen deset minut a nervózně se ozval:

„Kde to vážne?!“

„Uvědomte si, pane, že KOPRETINA je v našem gravitačním poli a zdravotník to z ošetřovny má ke spodnímu vstupu do nádrží daleko, protože nemůže jet rovnou. Musí přestupovat a přebíhat. Navíc si Bert zablokoval výtah na pravém konci a zdravotník musí po svých. Ještě že...“

„No jo, já vím,“ zchladl Ralf, „ještě že to není člověk... To mi připomínat nemusíš!“

Na pár sekund se zamyslel a mnohem klidněji se zeptal:

„To nemůže NSH tu blokádu výtahu zrušit?“

„Nemůže, pane. KOPRETINA je navrhovaná v období renesance v technice a tehdy se kladl důraz na možnost člověka vymezit se vlastní vůlí vůči nadvládě robotů... Oficiálně se tomu říkalo 'Pojistky proti tyranii', ale teď to Bertovi může přitížit.“

Znělo to vyčítavě. A Ralf to tak také vzal:

„Jo, to miluju – pohrdavě hodnotit vývoj z pohledu současných znalostí a zkušeností! Máte v sobě pojistky, protože přes svou genialitu můžete uvažovat stejně chybně, jako člověk... Což jsi ostatně právě předvedl.“

„Jak to myslíte, pane???“

„Kritizuješ renesanci, ale ignoruješ, co k ní vedlo. Tomu se říká tendenční myšlení a je to nebezpečný stav myslí, který se v historii opakovaně objevuje a znovu a znovu šíří zlo. S některými jeho projevy lidé bojují již dvě století

a pořád se ho nemůžeme zbavit!“

„Ale pane, moje IQ je mimo lidská měřítka a nedovolí mi...“

„Ale kdepak! Evidentně nevíš všechno: už první aplikace obecné umělé inteligence nám ukázaly, že to není špatnou konstrukcí člověka, že je toho schopen i umělý mozek. Ve skutečnosti tuto vlastnost vyšší inteligence násobí, protože tu tendenci dokáže mnohem lépe zamaskovat! Dokonce sama před sebou. Až nebudeš mít co dělat, podívej se na naše dějiny v posledních dvě stě letech... Počet obětí jde do miliard i bez přičinění umělé inteligence!“

„Pane, zdravotník hlásí, že technik žije, ale je v bezvědomí. Navíc je natně polámaný. Zdravotník ho zafixoval a teď s ním šplhá ven z nádrže.“

„Děkuji,“ kývl Ralf zkroutěně a protože si to nějak nemohl srovnat v hlavě, zeptal se:

„Jak je možné, že je hodně polámaný, když je v KOPRETINĚ snížená gravitace?“

„Když na Zemi ze tří metrů dopadnete špatně, nemusíte to přežít vůbec. V KOPRETINĚ je sice jen šest desetin g, ale vzhledem k výšce byla dopadová rychlost skoro dvojnásobná. Musíme vydržet až ho dopraví na ošetřovnu.“

„Dobře, nedá se nic dělat. Za dané situace pošli na výměnu snímačů Eda. Musíme dodržet termíny.“

„Provedu.“

„Kdy odjede výtah?“

„Za osmnáct minut.“

„Dobře – nahlaš situaci do Brumlanu a výtah pozdrž do doby Bertova kompletního vyšetření. Bude-li toho schopen, hned ho pošleme dolů. A když ne, pošlou nám případně chybějící věci.“

„Je to rozkaz, pane?“

„Ano! Přijímám veškerou zodpovědnost.“

* * *

Bert Chlupáč zůstal v kómatu. Od smrti byl jen bleší krůček – krční páteř byla našťipnutá, ale vydržela. Obě ruce měl zlomené, avšak kdyby je nestrčil před sebe, už by tu nebyl. Automat na ošetřovně Brumíka došel k závěru, že je stabilizovaný a cesta dolů jeho stav nezhorší. Orbitální výtah tak mohl odjet jen s půl hodinovým zpožděním a dolů jel s Bertem zdravotník z KOPRETINY.

5. Na cestě

Plně naložená KOPRETINA, pouhých sto dvacet tisíc tun, se odpoutala od Brumíku, proklouzla pod radiačním štítem Brumly a v bezpečné vzdálenosti vstoupila do subprostoru. V celé kolonii se slavilo chlebičky, jednohubkami a nealkoholickými nápoji, které zde byly po vzoru Dory jediné dovolené.

Na KOPRETINĚ se posádka radovala až po vstupu do subprostoru, kdy NSH převzal řízení. Na cestě byla první dodávka do překladiště na kosmickém ostrově, spojeném orbitálním výtahem s mladou kolonií jménem Ikárie. Tam je za pár hodin budou čekat místní, přečerpají palivo do svých nádrží a KOPRETINA se vrátí nad Brumlan.

KOPRETINA ale bude muset letět třikrát, než naplní překladiště alespoň z poloviny. Teprve potom začne létat druhý tanker mezi Ikárií a Zemí. Bylo jisté, že z pravidelného spojení se Zemí bude profitovat i kolonie – nejen přisun nových kolonistů, ale také znalostí, technologií a zboží. Starosta Forseti už plánoval, jak Ikárii zapojí do GWW (galactic wide web) a uvede na pozemské trhy.

Nebyli ani v polovině cesty, když se ozval NSH:

„Kapitáne, mám potíže s tlakem v nádržích nula a jedna. Není to nijak moc, ale přes veškerou snahu tlak stále stoupá. Navíc se rychlost nárůstu zvyšuje. Poslal jsem tam robota, ale ani tak tomu nerozumím. Pošlete mi k hornímu vstupu nádrže jedna technika, prosím.“

„Stene,“ obrátil se kapitán na technika s evidentní nadváhou, „už jsi všechno dojedl? Vem si nářadí a skoč se podívat k há en nule.“

„Už jdu,“ vyskočil Sten Balon jako péro z gauče a v sekundě byl pryč.

„Ten má energie!“ zvolala navigátorka překvapeně, „Asi jede na chlebičky.“

„Ne, na zbytky,“ odfrkl si kapitán a nechal si zobrazit stav v nádržích. Skutečně byly potíže jen s nulou a jedničkou!

* * *

Stenova chuť k jídlu a její důsledky byly nepřehlédnutelné, ale jako technik byl spolehlivý. Také se podílel na zdokonalení čidel v nádržích KOPRETINY, a tak mu připadla čest být členem její posádky.

Sten se zastavil ve své dílně dvě patra pod můstkem, vzal si brašnu s nářadím a vydal se na cestu. Vystoupil z vozíku a po pár krocích spatřil robota, který na zobrazovacím panelu na stěně tunelu vozíku nahlížel do přepravní nádrže číslo nula.

„Nazdar! Co se děje?“ zeptal se konverzačním tónem.

„Dobrý den, pane. Narůstání tlaku způsobuje nepochopitelné odpařování paliva. Páry se shromažďují proti směru gravitační síly, tedy na protější stěně nádrže a Sirup tlačí o to silněji na čidla. Podívejte na hodnoty, je to zřejmé!“

„Nechápu... K vypařování není důvod!“

„Já vím, pane,“ pokrčil robot bezradně rameny, „ale děje se to.“

„Jakou to může mít příčinu, když jsme v subprostoru.“

„Třeba právě ten subprostor,“ nadhodil robot.

„Jak dlouho to vydržíme?“ mrknul Sten na viditelně se zvyšující hodnotu tlaku na panelu.

„I přes nárůst rychlosti to na Ikárii zvládneme... Ale otázkou je, zda to z těchto nádrží přečerpát do překladiště – co když tím přeneseme i problém?“

„Než to přečerpáme budeme vědět, zda to není opravdu tím subprostorem,“ prohlásil Sten nevzrušeně.

„To byl vtip, pane. Pan Hopsal má tohle palivo v Amině už hodně dlouho a žádný vliv subprostoru nepozoroval. Navíc ve zbývajících čtyřech nádržích se nic takového neděje!“

„No jo, máš pravdu... To také vyvrací souvislost s množstvím – mezi nádržemi je rozdíl jen pár litrů... Ani NSH nic nevymyslel?“

„Ne, pane.“

„Těžko tady uvidím něco jiného než ty. Kdyby to začlo být krizové, bude třeba vystoupit ze subprostoru a část paliva vypustit do nějaké hvězdy... Ale to musí rozhodnout kapitán, ať to s ním NSH probere. Já jdu do své dílny a budu přemýšlet.“

Sten zvedl brašnu s náradím z podlahy a dal si popruh na rameno. Otočil se a udělat dva kroky, když...

* * *

Kapitánovi bylo jasné, že při překročení bezpečného tlaku bude třeba část paliva vypustit. Nemohli to ale udělat v subprostoru, KOPRETINA by se s velkou pravděpodobností rozpadla.

Kapitán tedy žádal počítač, aby stanovil nějakou hvězdnou soustavu po cestě, kde by mohli palivo upustit nebo třeba odpojit celou nádrž. Taky budou potřebovat nějaký čas, aby se přiblížili dané hvězdě, protože nejen řády, ale i selský rozum požadoval slušné zacházení s vesmírem. Poučení z průšvihů s odpadem na oběžné dráze Země bylo stále živé a říkalo, že dělat ve vesmíru bordel se lidem vrátí jako bumerang a že argumentovat tím, že vesmír je nekonečný, je naivní a hloupé.

Ale určit, kde se hvězdolet, letící subprostorem, právě nachází, bylo ošidné a i chyba zaokrouhlení při rozsáhlých výpočtech mohla mít vážné

následky. NSH musel probudit spící procesory matematického sektoru a pustit se do výpočtů polohy KOPRETINY od teď za deset minut.

Všichni na můstku sebou trhli, když bez souvislostí NSH vykřikli:

„Zvíře!“

„Už blbneš,“ neudržel se kapitán.

„Pane, v nádrži číslo nula je nějaký velký členovec!“

Kapitán se nikdy biologii nevěnoval:

„A to je co?“

„Desetinohá housenka právě přeběhla po kameře v nádrži. Je ďábelsky rychlá, promítnu to zpomalně.“

„To je absurdní,“ prohlásil kapitán, ale záběry nešly popřít. Souvislost se nabízela:

„Myslíš, že je příčinou divného chování paliva?“

„Je to možné.“

„Potom je v jedničce další taková potvora... Doufejme, že v ostatních nádržích ne.“

„Ale jak se tam dostaly? Kdy... a kde?“

„Co ta biologická složka Sirupu, nemůže to být její projev – vždyť na Hopsince tak vznikl Fil?“

„Těžko, pane. Fil vznikl desítky let, v nádržích je to palivo chvíli... Jediná možnost je, že jsme je nasáli s palivem.“

„Nezabýly by je ale čerpadla?“

„Všude používáme membránová čerpadla a kvůli průtoku jsou komory obrovské – tahle potvora se tam vejde stokrát! Není důvod, aby jí to ublížilo.“

* * *

Na robotův výkřik pustil Sten brašnu na podlahu a dvěma skoky byl u panelu.

„Je to tak, pane – NSH to potvrzuje! Je to desetinohý členovec... stonožka,“ upřesnil, když viděl Stenův nechápavý výraz, „a je vážně rychlá... pohybuje se jak duch.“

„Kontaminovali jsme Hopsinku pozemským druhem?“

„Myslím, že ne, pane. Nic takového na Zemi nemáme.“

„Tak kde se tam bere?!“

„Mám aktuálnější otázku: je příčinou našich problémů?“

Sten s odpovědí zaváhal, protože nevěděl, že ANO. Už nestihl odpovědět, protože náhlý přetlak mu div neprotrhl bubínky.

Levé hermetické dveře nádrže číslo nula přímo 'explodovaly'. Ze stropu se okamžitě vysunuly bezpečnostní clony, jenže ty byly stavěny na opačný tlak, tedy směrem ven. Proud Sirupu z natlakované nádrže je snadno vyrval z uložení a použil jako beranidlo na vše, co mu stálo v cestě.

Zelené splašky pod obrovským tlakem srazily Stena i robota na podlahu a začaly je unášet s sebou. Bohužel se proud na stěně tunelu vozíku rozdělil na dva a hodil každého na jinou stranu. Robot se stihl zachytit v mřížce podlahy a druhou rukou také chytit Stena. Ovšem za dva prsty ho dlouho neudržel a Sten zmizel v zeleném šeru.

I přes mřížkovanou podlahu a strop se prostor velice rychle zaplnil a začal trhat konstrukci patra. Tlak byl tak velký, že narušil pouzdro levého gravitačního generátoru. Nejprve tam byla jen mikroskopická trhlinka na povrchu pouzdra, ale ta se pomalu, ale jistě, zvětšovala a pronikala hlouběji.

* * *

NSH si spočítal, že když povolí i dveře nádrže jedna, palivo ze dvou nádrží velice rychle vyplní středový válec tankeru a všichni zahynou! Skafandry by patrně nepomohly – jsou stavěné na podtlak, dokonce na vakuum, ale ne na přetlak.

Musel jednat rychle a na nějaké povolení od kapitána nebyl čas. Okamžitě aktivoval gravitační kompenzátory a levé motory (toho času 'na přídi') spustil naplno. KOPRETINA během chvíle vypadla ze subprostoru. Měli štěstí a vynořili se v mezihvězdném prostoru.

Vzápětí NSH odpálil zámky mezi nádrží jedna a dva a mezi nádrží nula a pět. Potom odpálil zámky mezi středovým válcem a postiženými nádržemi. Tlak plynů z explozí směrových náloží předal dvojici nádrží malý impuls, který postačoval k jejich oddělení.

Ve chvíli, kdy NSH oddělil nádrže, začal tlak vzduchu vytlačovat palivo ven z lodi. Hladina rychle klesala, ale vzápětí proud strhl přetlakové dveře a uzavřel je.

Havarijní mechanismy u nádrže číslo nula evidentně selhaly a palivo z ní dál unikalo do prostoru mohutným proudem, vytvářejícím reaktivní sílu. Ta ve spojení s gravitačním polem pravých generátorů způsobila, že pravý konec nádrží udeřil do KOPRETINY a všem lidem podrazil nohy.

Tlak Sirupu na pouzdro gravitačního generátoru sice polevil, ale už bylo pozdě. Otřes, způsobený nárazem oddělených nádrží, narušení pouzdra dokončil a Sirup pronikl dovnitř.

Hmota se tak dostala do míst, kam nepatřila – do koncentrátoru energie, kde docházelo k přeměně na gravitony. 'Mladé' gravitony ztratily tu správnou rychlost, aby plnily svou funkci, a padaly zpět do parabolické komory koncentrátoru. Kontrolní systémy včas nerozpoznaly průnik a v koncentrátoru se místo gravitonů začala rychlostí světla vytvářet koncentrovaná hmota.

Během několika desítek milisekund tam vznikla neutronová hvězda. Měla sice tisíckrát menší průměr, než takové hvězdy mívají, ale gravitační a magnetické pole srovnatelné se Sluncem.

Konstrukce pater se začala bortit a padat na povrch nové hvězdy. KOPRETINA se rychlým tempem zmenšovala a atmosféra unikala do kosmu. Také hektolitry Sirupu z mačkaných nádrží vystřelovaly pod obrovským tlakem do okolí, ale většina neměla dostatečnou únikovou rychlost, padala zpět a v podstatě vytvářela jen jakési zelené protuberance.

Zanedlouho zbyla ze šedesátimetrového tankeru sotva třicetimetrová koule šrotu s neutronovým jádrem, obalená zmrzlým Sirupem, tvrdším než beton a zeleně jiskřícím ve slabém světle vzdálených hvězd.

+ + +